

Намаляването на бедността чрез създаване на благоприятни условия на пазара на труда е свързано с финансови разходи (субсидии) за повишаване търсенето на по-ниско квалифицирана работна ръка и превръщането на по-ниско платената работа в по-атрактивна за нискоквалифициран. Барьерите пред тях за намиране на работа и "измъкване" от бедността са свързани и със слабите им възможности за зарабатване на високи доходи поради липса на квалификация и производствен опит (ОИСР, 2001). С други думи, необходими са инвестиции както за подобряване на възможностите на безработните да бъдат наети, така и за постоянно повишаване на квалификацията на заетите.

Остротата на проблема бедност за най-слабите групи от активното население е очевидна от съотношението минимална/средна работна заплата (1 към 3) и от факта, че от регистрираните безработни само около 30% получават обезщетения. (За 2002 г. минималният размер на обезщетението е 70 лв., а максималният - 130 лв.)

Във време, когато безработицата и бедността са двата "застрашителни" проблеми за социалното развитие на България ролята и отговорностите на местното управление (областно, кметско) нарастват. Необходимостта да се оцени географският профил на бедността е очевидна дори само от данните за безработицата за 28-те области. Изграждането на статистически капацитет на субнационално ниво ще подпомогне разработването на ефективна система за мониторинг на бедността.

Фиг. 3. Безработица по райони на планиране и области, март 2001 г.